

EL LECTOR ESCRIU

La poma del vell

Sr. Director,
Camino per terres de l'Empordà molt transformades, i em parò davant d'un camp de pomeres. El conjunt és meravellós. Econòmicament pensant, permet fer molts càlculs, traçar projectes molt variats. Estic uns moments pensant en innovacions, en possibilitats noves de vida, per tal que tot l'Empordà sigui un quadre amb pinzellades més vives, més atractives, més rialleres. Després les molt ben cuidades pomeres em fan recordar història. I em ve a la memòria la història de la poma i el vell.

Fa anys, molts anys, en un lloc del món molt semblant a l'Empordà, es varen reunir uns savis per trobar prosperitat, grandesa, pau. No trobaven les solucions que buscaven. Un dia va assistir a l'assemblea un venerable vell, que havia viscut temps millors. Va ésser convidat a enraonar. Ho va fer traient una poma mig podrida d'una bossa tirant-la al mig de la sala. Tots els savis varen quedar bocabadats. Cap comprenia què significava aquell gest.

Llavors el vell va parlar i va dir: «Com podeu veure, la poma està podrida, però dintre d'ella hi ha sement encara íntegra i sana, que cultivada en un terreny ben preparat germinarà de nou, per començar a créixer arbres fructífers».

El món està malalt, corromput, però encara té llavors en bon estat. Aquesta llavor és la joventut. Eduquem-la bé en la virtut i en el respecte als pares i a la societat, i no en dubteu pas, que dies millors lluiran per al món».

Actualment, també hi ha moltes reunions per guarir quelcom que s'està morint, i talment sembla que no es troba el medicament adequat. Què s'ha de fer? Cuidar molt de la sement que les famílies dels pobles tenen, que és la joventut. Eduquem-la, però no d'una manera qualsevol, lleugera. S'ha de fer amb una educació plena, fervorosa, sentimental. Que arribi dintre dels cors amb desitjos plens d'eficàcia per sempre.

Educació! Heus aquí la clau

per obrir les portes que conduïxen cap a un món de dies millors.

Sense educació no hi ha ordre ni pau. Sense ordre ni pau, no hi ha felicitat. Sense felicitat, la vida és trista, malalta. Talment sembla que espera la mort.

L'educació, doncs, és factor essencialíssim per portar a cap accions memorables, dignes d'admiració i d'elogi.

Si és així, és molt necessari dotar la joventut dels coneixements més útils, per tal que sàpiga comprendre que els consells d'una bona mare són sempre els més adequats, fins i tot, per quan hom ja és gran.

Moltes coses es fan en el món de segle XX, mes seran inútils si no s'obra en consonància amb allò que Leibniz va dir: Solament es reforma el món, quan es reforma l'educació.

Sement, joventut! Posa't en el camp veritable i adobat de l'educació i de la ciència, ja que és en aquest camp on s'elabora la civilització, que a poc a poc va repoblant els pobles de persones que floreixen amb la vistositat dels colors que embelleixen els jardins més plens d'encant, acompanyant un fi únic i salvador, que sortint de la individualitat arriba a la universalitat.

Però si jo només estic contemplant un camp de pomeres d'aquest Empordà estimat! Oh terra empordanesa, que n'ets de gran! Quanta força no tens! Els teus camps són llibres de saviesa i els teus homes i les teves dones són capaços d'admirar tot el món. Endavant, empordanesos! Que del vostre roc a la faixa i del vostre seny, tot el món, molt necessita. **Tòmas Albó Gispert.** (Figueres).

Un món amb llei justa

Senyor director,
Un món amb llei justa hauria de ser de la següent manera: primer, que tots els països tinguessin els recursos necessaris per poder menjar, vestir i tenir una casa digna de viure-hi.

Ara bé, per tenir això que acaba de dir hauríem de vigilar tot l'odi i enveja que portem a dins el nostre pensament i, un cop descoberts aquests mals, lluitar contra ells fins que ens els ha-

guéssim tret del tot; després, un cop fora aquests mals, els treballs per lluitar per aconseguir els menjars, els vestits, les cases per viure-hi i els vehicles per traslladar-nos d'un lloc a l'altre es farien amb tota la bona fe, i d'aquesta manera viuríem una vida digna de ser viscuda. **Josep Casademont.** Girona.

En defensa del tapís del pont

En primer lloc els diré que sóc assidu lector del seu diari, el qual trobo amè i interessant. La carta que me decideixo a escriure'ls es refereix a l'article del Sr. Josep M. Fonalleras aparegut en el seu diari del dia 22-6-85, en el qual ens parla sobre el tapís del pont de les Peixateries Velles. En primer lloc, ja sé que em titllaran d'una mica inculte, però és que realment hi vaig estar moltíssim temps, massa, per arribar a entendre el seu escrit, ja que les seves paraules, algunes, eren realment rebuscades. Inquiet per la meua manca de cultura vaig ensenyar-lo a diversos amics i familiars, la majoria dels quals, davant la meua no tant sorpresa, ni acabaren de llegir-ho per la seva dificultat, la qual cosa em fa pensar en l'elevadíssima cultura d'aquest senyor. Si és així no entenc el per què de tanta crítica, perquè crec que és bo fer coses noves i si això es fa a Girona millor, ja que és una capital que

precisament fins ara no s'ha distingit per la seva inquietud cultural.

Bé, Sr. Fonalleras, si el que el preocupa és que des de la seva finestra no pot veure els viants, tranquil, que ja som a l'estiu. S'asseu vostè en un banc de les rambles i a més de tocar-li l'aire segur que ho veurà tot, o quasi, i com que segons entès el tapís en qüestió, quan arribin les primeres nuvolades, llegeixi's setembre, serà despenjat, la destinació, molt a pesar meu, si que no se la puc pas dir, vostè podrà treure altre cop el cap per la finestra i delectar-se veient el pont tal com sempre ha desitjat que es mantingui. Però si li plau, deixi'ns els que tal vegada no tenim tanta cultura com vostè admirar-lo aquest estiu i així potser anirem descobrint secrets de l'esmentat tapís, i si no és així, almenys quedarà la plaer de saber que a Girona hi ha una inquietud cultural, en aquest cas plasmada en un tapís dissenyat per la Sra. Maria Roca i col.laboradors, que, diguem-ho de passada, no tinc el gust de conèixer.

Però haig d'assenyalar, Sr. Fonalleras, que és trist que una persona com vostè, que denota una gran cultura o almenys un domini del lèxic que deixa admirada la gent de peu, hagi de desprestigiar una obra cultural pel simple fet que no satisfà les seves aspiracions de trapacera, de balcó, perquè sincerament, no

creu vostè que no hi ha altra cosa de més profit que les que els frustren a vostè?

Esperant que no m'hagi estès massa i pregant-los que publiquin la meua carta, ja que crec que és bo que surti una rèplica a la carta d'aquest senyor, s'acomia de vostès atentament **Ramon Vila.**

Nosaltres, un país de vàndals

Sr. Director,
Fa unes quantes matineses els tapissos del pont de «Les Peixateries Velles» aparegueren esparacats: algú es va entretenir amb un ganivet. Abans d'ahir, aquest personatge va voler anar més lluny i ens despertarem amb les teles cremades.

Moltes són les veus de condemna i indignació que corren pels carrers i entre elles una certa vergona ciutadana.

L'autor d'aquesta barbàrie no ha anat tan sols contra l'esforç d'un grup de gent per apropar-nos a la cultura europea, sinó també al de tots per esborrar la bona fama que gaudim a l'estranger.

Ara, quan el mal ja està fet, no resta altra cosa que expressar certa culpabilitat gironina pel que succeí; alhora cal observar si seria bo treure, quan més aviat millor, les despulles d'un acte que fereix la nostra sensibilitat **Santiago Pérez i Moratones** (Girona)

Tots els carrers de Girona

La carretera de Palamós

323

La carretera de Palamós és la principal via urbana del barri gironí més allunyat del centre de la ciutat: Campdorà. Un tros de la carretera que des de Girona s'adreça a la Bisbal, Palafrugell i Palamós adquireix així veritables característiques de carrer. És, de fet, l'únic carrer del barri de Campdorà amb nom reconegut oficialment per l'Ajuntament de Girona. Precisament a causa d'això l'associació de veïns de Campdorà està estudiant una proposta perquè es doni nom als altres carrers de l'antic poble.

Campdorà fou annexionat a Girona l'any 1974. Fins aleshores havia pertangut al municipi de Celrà.

La carretera de Palamós comença, pròpiament, a la Devesa, i té diferents noms al llarg del seu recorregut: carrer Palamós, carrer Pedret, passeig de Sant Joan Bosco, carrer del Pont Major i, finalment, carretera de Palamós. Aquest nom, que és el que avui ens ocupa, comença després de l'última casa del carrer del Pont Major, que és la que porta el número 136.

La carretera segueix encaixonada entre el riu i la via del tren. En un viratge passa a l'altra banda de la via mitjançant un pas elevat, deixa a la dreta l'accés a la pedrera i les instal·lacions de l'empresa d'obres públiques Rubau, i arriba finalment al nucli de Campdorà. El pas elevat sobre la via és fet el 1945. Abans hi havia un pas a nivell, del qual queda com a record la caseta del guarda.

Hi ha algunes cases esparses a peu de carretera, i dos bars, però per accedir a la zona de més

concentració urbanística d'aquell barri cal agafar un camí asfaltat a mà esquerra que passa pel costat d'una residència canina muntada a Can Mainau i per sota de la via del tren. Així s'arriba al nucli de cases noves agrupades en dos carrers als quals els veïns han donat els noms de Congostell i les Pedres, encara no reconeguts oficialment en el nomenclàtor de vies urbanes de Girona.

Després d'aquest primer desviament a l'esquerra, en direcció cap a Celrà, hom arriba al punt neuràlgic de la carretera de Palamós. A un costat hi ha el bar Isidre i el camí que puja cap al nucli vell de Campdorà, i segueix després per uns paratges idíl·lics fins a Montjuïc. A l'altre costat hi ha l'edifici de les escoles, fet el 1964, i l'accés a la planta incineradora d'escombraries, inaugurada el gener de 1984. Aquest mateix accés, que inclou un pas elevat sobre la via, fet de bell nou, permet també arribar a la nova planta depuradora d'aigües residuals de Girona, que aviat entrarà en funcionament.

Poc més enllà, a l'esquerra, hi ha l'antiga estació del carrilet, ara habitada —es distingeix pel rètol de «Casa Ribas» que hi ha pintat l'estadà en record del mas d'aquest mateix nom que abans havia habitat—, i a continuació el camí que porta a l'antiga farinera, en desús des dels anys cinquanta.

Segons explica mossèn Lluís Adroher en el magnífic capítol que dedica a Campdorà al llibre «Girona i els seus barris», can Vilà Nou, un mas que hi ha des-

prés del camí de la farinera, va ser durant anys escola mixta, abans de la construcció de la nova. Les classes es feien en una sala àmplia del mas, que havia estat habilitada abans com a restaurant. L'allunyament i els perills que comportaven la proximitat de la sèquia, la via del tren i la carretera, van aconsellar fer el nou centre escolar més cap al nucli habitat.

Aquest mas i la gasolinera són de fet les últimes coses destacables abans que la carretera de Palamós deixi de ser un carrer del terme municipal de Girona i s'endinsi en el Congost per arribar finalment al municipi de Celrà, poc després del quilòmetre 4. Al costat de la gasolinera hi ha un restaurant on fan carn a la brasa, que ara porta el nom de «La Castanyeda» i que és una ombra del que fou l'antiga casa de menjars del Congost.

Pel Congost, entre la muntanya de Sant Julià i la de Sant Miquel, hi han de passar el riu, la carretera, la via del tren i, abans, la del carrilet. És un indret on en dies humits i freds es produeixen freqüents i greus accidents de circulació. En un d'aquests accidents va morir l'any 1982 el qui fou alcalde de Girona Josep Bonet Cufí. Entorn d'aquest indret obac i tènec s'han teixit tota mena de llegendes, alguna de les quals recull mossèn Adroher en el llibre esmentat. També hi ha una relació exhaustiva dels masos centenaris que hom troba a banda i banda de la carretera de Palamós, la qual cosa ens excusa de repetir-ho aquí.

J. Fabre

NECROLÒGIQUES

RAFAEL MIRANDA
BOHÓRQUEZ

A l'edat de 49 anys va morir ahir al Port de la Selva Rafael Miranda Bohórquez, natural d'Arahal (Sevilla) i resident a la plaça Constitució, 2, del Port de la Selva.

Estava casat amb Joana Barroso i Pérez i tenia un fill: Aleix.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui, a les 11 del matí, a l'església del Port de la Selva.

Que descansi en pau.

ÀNGELA ESTARRIOL I
MONTADA

A l'edat de 87 anys va morir a Roses Àngela Estarriol i Montada, natural de Roses i resident a l'avinguda de Roda, 81 de Roses.

Era vídua de Pau Pujol i Payret i tenia dos fills: Ramon i Teresa.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui, a les 5 de la tarda, a l'església de Santa Maria de Roses.

Que descansi en pau.

ENRIQUETA CULUBRET I
FERRER

A l'edat de 89 anys va morir ahir a Girona Enriqueta

Culubret i Ferrer, natural de Girona i resident a la carretera Barcelona, 49, de Girona.

Era soltera.
La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui, a 2/4 de 9 del matí, a la capella de les Germanes dels pobres de Girona.

Que descansi en pau.

EMÍLIA SERRAÏNAT
I PLANAS

A l'edat de 85 anys va morir ahir a Girona Emília Serraïnat i Planas, natural de Celrà i resident al carrer Vila-roja, 126, de Girona.

Era vídua de Jaume Aubó i Vila i tenia dos fills: Enriqueta i Narcís.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui, a 2/4 de 10 del matí, a l'església de Vila-roja.

Que descansi en pau.

MARTÍ LLORET I RIERA

Va morir a Barcelona Martí Lloret i Riera.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui, a 2/4 de 5 de la tarda, a l'església de Malgrat.

Que descansi en pau.